

Ивана. И тъй не бѣше измама, не бѣше сънъ — вие сте — прѣгрѣщамъ ви съ сълзи, любезни сестри, прѣгрѣщамъ тя моя Лоизо и тебе Марго ! Тука въ странната тѣзи пустиня, тука падамъ въ вѣрни тѣ прѣгрѣдки на възлюбленни тѣ ми сестри.

Марго. Добрѣ ни помни още, пакъ я добрата сестрица !

Ивана. Ахъ сестрина та гореща любовь ви доведи тука, толкозъ далечъ, толкозъ далечъ отъ родната стрѣха ! Но ахъ възлюбленни сестри, утѣшете мя, кажете ми, сърдите ли ми ся, гдѣто безъ да ся обадя, ся раздѣлихъ отъ васъ ?

Луиза. Божия съдба тя раздѣли, сестро, отъ насъ !

Марго. Твое то велико звание сестро, развълнува цѣлъ свѣтъ, твоето име виси на всяки едни уста ; твои тѣ велики дѣла, като зачухми ние, притекохме ся на туй тържество, притекохме ся да видимъ величие то ти, и не сме сами !

Ивана. (*бърже*). И тате е съ васъ ! Гдѣ, гдѣ е, защо ся крие ?

Марго. Тате не е съ насъ.

Ивана. Не е ? Не желае да види дѣте то си ? И отеческа та благословия не испроводи ли ?

Луиза. Той не знае, че ние сме тука.

Ивана. Не знае ! Защо ? — ахъ вие мълчите, гледате въ земята ! Кажете ми гдѣ е тате ?

Марго. Отъ както тя тебе нѣма —

Луиза. (*дава ѝ знакъ съ прѣста*). Марго !

Марго. Тате остана наскърбенъ !

Ивана. Наскърбенъ !

Луиза. Ти знаешъ мягката, сладка душа на тате, утѣшавай ся, сестро ; да знаешъ каква радостъ ще почувствува въ минутата, като му извѣстимъ, че ти живѣешъ, ти си благополучна.

Марго. На ли си сестро щаслива ? Да, щаслива си, защото си велика и толкозъ на честъ !